

คำสิงสิทธิ์มอบให้องค์การศึกษา
เพื่อเด็กด้วยโอกาส

ชว ยองชอก

제 이름은 최영석입니다.

ความฝัน สายดำ

ชาวเกาหลีหัวใจไม่ยอมแพ้
ผู้ปลุกปั้นนักกีฬาเทควันโดไทย
สู่เวทีโลก

ผมชื่อ

ชเว ยองชอก

อันนยองฮาเซโย สวัสดิ์ครับ

คิดอยู่นานพอสมควรว่าจะเริ่มต้นทักทายเป็นภาษาเกาหลีหรือภาษาไทยก่อนดี แล้วก็ตัดสินใจดังที่เห็น ผมขอทักทายเป็นภาษาเกาหลีก่อนแล้วกันนะครับ เพราะมีหลายครั้งเหมือนกันที่คนไทยทักทายผมเป็นภาษาเกาหลีก่อน แล้วจึงตามด้วยภาษาไทยแบบนี้ ทำให้ผมเข้าใจผิดอยู่บ่อยครั้งว่าคนไทยคนนั้นพูดภาษาเกาหลีได้ หลังจากที่เขาเข้ามาขอถ่ายภาพร่วมกัน ผมเลยชวนเขาคุยว่าคุณพูดภาษาเกาหลีได้ใช่ไหม เพราะคุณทักทายผมด้วยภาษาเกาหลี บางคนตอบว่าพูดได้ แต่แค่คำทักทายเพียงคำเดียวเท่านั้น บางคนก็ตอบว่าพอพูดได้บ้างแต่ไม่มากประมาณสามถึงสี่คำ ผมจึงเข้าใจว่าเขาคงพยายามคุยกับผมด้วยภาษาของผมเพื่อสร้างความคุ้นเคย ข้ายังมีความขี้เล่นเสียด้วย เพราะไม่ใช่แค่คำทักทายเท่านั้น เพราะผมมักจะได้ยินคำว่า ซารังแฮโย แดจังกึม บิบบัม บิโซจู และกิมจิ ตามมาพร้อมกับเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนาน เฮฮา ซึ่งนั่นทำให้ผมยิ้มตามได้เสมอ

สำหรับผมแล้ว คำว่า “สวัสดิ์” เป็นคำในภาษาไทยคำแรกที่ผมรู้จัก เพราะได้อ่านนิตยสารฉบับหนึ่งที่เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศไทย ตอนนั้นเครื่องบินมาที่นี่ครั้งแรกเมื่อปีพ.ศ. 2545 ยอมรับเลยครับว่า ตอนนั้นผมไม่ทราบเรื่องราวอะไรเกี่ยวกับประเทศไทยแม้แต่บ่อย ไม่ทราบแม้กระทั่งว่าประเทศไทยตั้งอยู่ส่วนไหนบนโลกกลมๆใบนี้ แต่ก็อย่างที่เห็นครับ วันนี้ผมมาอยู่ที่นี่ อยู่มานานเสียจนรู้สึกไปว่าที่นี่คือบ้านอีกหลังหนึ่ง อยู่จนรักประเทศไทย รักคนไทย รักหลายสิ่งหลายอย่างในความเป็นไทย หลายคนรู้จักคนเกาหลีที่รักเมืองไทยคนนี้นับตั้งแต่ผมเข้ามาทำทีมเทควันโด แต่น้อยคนนักจะรู้ว่าก่อนหน้านี้ในตัวผมเองมีที่มาที่ไปเป็นอย่างไร เป็นไงมาไงถึงได้บินข้ามน้ำข้ามทะเลจากบ้านเกิดเมืองนอนหลายพันกิโลเมตรมาอยู่ที่นี่ได้

ผมขออนุญาตเล่าให้ฟังนะครับ

ผมชื่อ ขเว ยองชอก คนเกาหลีเขียนนามสกุลก่อน แล้วจึงตามด้วยชื่อ ซึ่งส่วนใหญ่ชื่อคนเกาหลีมักจะประกอบด้วยคำสองคำ ดังนั้น ขเว จึงเป็นนามสกุล ส่วน ยองชอก นั้นเป็นชื่อ อธิบายง่ายๆก็คือผมชื่อว่า ยองชอก มีนามสกุลว่า ขเว

คำว่า ยอง หมายถึง ความยืนยาวหรือความมั่นคง ส่วนคำว่า ชอก หมายถึง หิน ความแข็ง หรือความอดทน เมื่อแปลความหมายของชื่อโดยรวมแล้วก็จะหมายถึงคนที่มีความเข้มแข็งหรือมีความอดทนตลอดเวลา

คำว่า ขเว จริงๆแล้วไม่ได้ออกเสียงว่า ชะ-เว นะครับ ต้องออกเสียงคล้ายพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงพร้อมกัน อาจจะเป็นเสียงที่ออกยากสำหรับคนไทยไปสักหน่อย เพราะในภาษาไทยไม่มีเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าว บางครั้งยังเคยถูกเรียกว่า ชอย ตอนแรกก็แปลกใจว่าทำไมเขาถึงเรียกผมอย่างนั้น ก่อนจะรู้ภายหลังว่าเป็นการเรียกตามวิธีเขียนในภาษาอังกฤษ (Choi) และคนที่เรียกแบบนั้นส่วนใหญ่มักเป็นชาวต่างชาติ เมื่อได้ยินครั้งแรกๆผมก็ไม่ค่อยหันนะครับ เพราะยังไม่ค่อยแน่ใจว่าเขาเรียกเราหรือเปล่า พอถูกเรียกบ่อยๆเข้าก็เริ่มชิน แต่คนไทยทั่วไปจะไม่เรียกผมแบบนั้น เพราะสำหรับคนไทยแล้ว ก็อย่างที่ทราบกันดี ทุกคนมักจะเรียกผมว่า โค้ชเช

30 เมษายน พ.ศ.2517 เป็นวันที่ผมลืมตาдуโลก แต่หากจะให้เล่าเรื่องราวตั้งแต่วันนั้นก็คงเป็นไปไม่ได้ เพราะแน่นอนว่าในวันนั้น

สิ่งเดียวที่ผมและทุกๆคนน่าจะทำเหมือนกันก็คือเอาแต่ร้องไห้ ชีวิตผมก้าวผ่านวันที่ 30 เมษายนมากกว่าสิบปีครึ่งเข้าไปแล้ว เด็กชายชเว ยองชอกเกิดที่เมืองช็องนัม จังหวัดคยงกี สาธารณรัฐเกาหลี หรือที่เราเรียกกันโดยทั่วไปว่าประเทศเกาหลีใต้ ดังนั้นคำว่า เกาหลี ที่จะปรากฏต่อไปในหนังสือเล่มนี้ก็จะหมายถึงประเทศเกาหลีใต้ บ้านเกิดเมืองนอนของผม

ช็องนัมเป็นเมืองขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็ก ตั้งอยู่ตอนกลางของเกาหลีโอบล้อมด้วยภูเขาใหญ่หลายลูก มีโรงขยะ เมื่อครั้งอดีตเป็นพื้นที่สนามรบในสมรภูมิสงคราม ทำให้ผู้คนค่อนข้างยากจน เมืองนี้เป็นศูนย์รวมของคนจนโดยแท้ ผมเคยได้ยินเรื่องเล่าตลก (แต่ตลกไม่ออก) ที่ว่า ครั้งหนึ่งคนต่างชาติขอให้คนเกาหลีแนะนำแหล่งที่อยู่ของเหล่าคนที่จนที่สุดในเกาหลีว่าคือที่ใด ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า ช็องนัม

ผู้คนที่นี่มีชีวิตอยู่อย่างยากลำบาก ไม่เว้นแม้แต่ครอบครัวของผม พวกเรามีด้วยกันทั้งสี่ห้าชีวิต ประกอบด้วย คุณย่า คุณพ่อ คุณแม่ พี่สาว และผม อาศัยอยู่ในบ้านไม้ ซึ่งอันที่จริงแล้วที่นี่มีสภาพไม่เหมาะสมจะเรียกว่าบ้านเสียด้วยซ้ำ ใช้คำว่าเพิงจะเหมาะกว่า เพราะมันอาจพังลงมาเมื่อไหร่ก็ได้ ส่วนสถานะทางการเงินของครอบครัวก็ไม่ค่อยคล่องตัวนัก พวกเราต้องใช้จ่ายอย่างกระเปียดกระเสีย ชีวิตความเป็นอยู่ในแต่ละวันจึงเป็นไปแบบอยู่วันต่อวัน เลิกคิดเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกสบายต่างๆไปได้เลย เอาแค่มิข้าวกิน มีที่ซุกหัวนอนก็ดีแล้ว

เวลานั้น รัฐบาลเกาหลีมีนโยบายให้ความช่วยเหลือครอบครัวของประชาชนที่ยากจนหรือมีความเป็นอยู่ยากลำบาก โดยการสำรวจสถานภาพว่ามีความเป็นอยู่อย่างไร แล้วนำมาจัดลำดับ ซึ่งรัฐบาลจัดแบ่งครอบครัวต่างๆออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งคือครอบครัวที่มีความเป็นอยู่ยากลำบากระดับน้อย ครอบครัวในกลุ่มนี้ได้รับข่าวสาร

เดือนละหนึ่งครั้ง ส่วนกลุ่มที่สองคือครอบครัวที่มีความเป็นอยู่ยากลำบาก ระดับปานกลาง กลุ่มนี้ได้รับข่าวสารและบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเดือนละหนึ่งครั้งเช่นกัน และในกลุ่มสุดท้าย กลุ่มที่สามหมายถึงครอบครัวที่มีความเป็นอยู่ยากลำบากระดับมาก กลุ่มนี้ได้รับข่าวสาร บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป และเงินเดือนเดือนละหนึ่งครั้ง

ครอบครัวของผมอยู่ในกลุ่มที่สอง ถึงแม้จะได้รับข่าวสารสามกิโลกรัมและบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหนึ่งกล่องในแต่ละเดือนตามนโยบายของรัฐบาล แต่นั่นก็ไม่เพียงพอต่อจำนวนสมาชิกที่มี ของแจกเหล่านั้นมักหมดในเวลาไม่เกินสองสัปดาห์ เราไม่มีทางเลือกมากนัก ภาพคุณพ่อและคุณแม่ทำงานหามรุ่งหามค่ำจึงเป็นภาพที่ผมเห็นเป็นปกติในทุกวัน

คุณพ่อเป็นคนเดียวในครอบครัวตอนที่สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา ท่านจบจากมหาวิทยาลัยฮันยาง สาขาเกี่ยวกับวิศวกรรมศาสตร์ ทำงานเป็นวิศวกรให้กับบริษัทรับเหมาก่อสร้างแห่งหนึ่งในขณะที่คุณแม่อกเหนือไปจากทำงานบ้านทุกอย่างที่มีแล้ว ท่านยังรับจ้างต่าง ๆ อีกมากมาย ในวัยเด็กที่ความทรงจำของเด็กชายคนนี้ยังรางเลือนนัก ผมแทบไม่มีความทรงจำร่วมกับพ่อเลย จำได้แต่เรื่องเล่าจากปากคุณย่าที่มักเล่าให้ฟังเสมอว่าคุณพ่อเป็นคนขยัน หลายครั้งเวลานั่งรถไฟหรือรถเมล์ผ่านสะพานฮันนัม คุณย่ามักจะชี้ให้ผมดูพาร์ตเมนต์โครงการหนึ่งโดยตลอดแล้วเล่าว่า คุณพ่อเคยทุ่มเททำงานให้กับที่นั่นขนาดไหน เห็นอยู่ยากเพียงใด คุณย่าบรรยายข้อดีของคุณพ่อให้ผมฟังอีกหลายข้อ แต่ในทุกครั้งที่ท่านจะทิ้งท้ายว่าติดตรงที่พ่อผมเป็นคนจริงจังกับการทำงานและการดำเนินชีวิตมากเกินไป ครั้งหนึ่งลูกน้องของคุณพ่อเคยทำงานหนักจนตกตึกที่กำลังก่อสร้างอยู่ลงมาเสียชีวิต พ่อเสียใจมากและเอาแต่พร่ำโทษตัวเองอย่างจริงจังจนทำให้เครียด พอเครียดแล้วสุขภาพก็ทรุดโทรมลง นับแต่นั้นเป็นต้นมาท่านก็ดื่มเหล้าหนักมาก

จากที่เดิมเป็นปกติอยู่แล้ว ข้ายังดื่มโดยไม่กินอาหารหรือกับแกล้ม ถ้าจะกินก็มักเป็นข้าวสวยเปล่าๆ หรือแตงกวาแต่เพียงเท่านั้น ท่านดื่มหนักมากจริงๆ

ยังไม่ทันที่ผมจะโตคุณพ่อก็ล้มป่วยลง ตอนนั้นผมอายุเพียงเจ็ดขวบ หมอวินิจฉัยว่าท่านเป็นโรคมะเร็งตับ การล้มป่วยของคุณพ่อนำพาการเปลี่ยนแปลงมาสู่ครอบครัวของเราวดเร็วมากจนตั้งตัวไม่ติด การรักษาตัวในโรงพยาบาลมีค่าใช้จ่ายสูงมากเกินกว่าพวกเราจะแบกรับได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรคุณแม่ก็พยายามรักษาคุณพ่อก่อนมาโดยตลอด ท่านยอมขายข้าวของเครื่องใช้ ขายบ้าน รวมไปถึงกุหลาบที่เลี้ยงมาทุกทางเท่าที่กำลังของผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งจะนึกออก โดยหวังว่าคุณพ่อจะหายป่วยในเร็ววันแล้วกลับมาเป็นเสาหลักของครอบครัวอีกครั้ง

แต่ทุกอย่างก็ไม่เป็นดังที่หวังไว้ คุณพ่อทนทรมานอยู่กับโรคร้ายไม่นานก็จากไป

หลังจากที่ไม่มีคุณพ่อแล้ว โลกทั้งใบก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป จากที่ลำบากกันอยู่แล้วก็กลับทวีความลำบากมากยิ่งขึ้นเข้าไปอีก คุณแม่ต้องออกไปทำงานนอกบ้านหนักกว่าเดิมเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัว จึงไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูกๆ มากนัก ปกติแล้วท่านจะตื่นแต่เช้าประมาณหกโมงเช้า เตรียมอาหารให้คุณย่า พี่สาว และผม จากนั้นประมาณหกโมงครึ่งก็ออกจากบ้านแล้วขึ้นรถเมล์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคันแรกๆ ไปโรงงานทำขนม เลิกงานประมาณห้าถึงหกโมงเย็นก็กลับมาที่บ้าน เตรียมอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงออกไปทำงานเป็นแม่บ้านทำความสะอาดตามบ้านต่างๆ ต่อ กว่าจะเสร็จงาน กว่าจะกลับเข้าบ้านอีกครั้งก็มืดดิน ซึ่งส่วนใหญ่ผมเข้านอนแล้ว ส่วนท่านเข้านอนหลังสุด ตื่นคนแรก เป็นอย่างนั้นวนเวียนไปมาอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะจบสิ้น

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอย่างนั้นหรือเปล่าจึงทำให้ผมเป็นเด็กที่ค่อนข้าง

เจียบ พุดน้อย เก็บอารมณ์ความรู้สึก คิดมาก ไม่กล้าตัดสินใจ ไม่สูงลิ้งกับใคร แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังพยายามทำตัวให้เข้มแข็งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม อาจเพราะเป็นผู้ชายคนเดียวที่เหลืออยู่ของบ้าน ที่ถึงแม้ยังเด็กอยู่มาก แต่ผมก็อยากเป็นหัวหน้าครอบครัว อยากดูแลคุณย่า คุณแม่ และพี่สาว อยากให้คุณแม่หยุดทำงานหนักและพักผ่อนมากๆ แต่ขเวของชอก ในเวลานั้นคงทำอะไรได้ไม่มากนัก นอกจากงานซ่อมแซมบ้าน บางอย่างที่มีักจะเป็นหน้าที่ของผู้ชาย อย่างเช่น เปลี่ยนหลอดไฟ ซ่อมก๊อกน้ำรั่ว หรือแก้ท่อน้ำตัน เป็นต้น

คุณแม่เป็นคนทำงานหนักที่สุดในบ้านอย่างที่บอก และในขณะเดียวกันก็เป็นคนที่พักผ่อนน้อยที่สุดอีกเช่นกัน ท่านแทบไม่ได้มีเวลาดูแลผมและพี่สาวเลย ภาระนี้จึงตกเป็นของคุณย่า ท่านเป็นคนเลี้ยงดูผมมาโดยตลอด คุณยารักผมมากและตามใจมาก ท่านมักจะป้อนข้าวให้ผมเสมอๆ ผมไม่ชอบอะไร ไม่อยากกินอะไรท่านก็ไม่บังคับ อยากกินอะไรก็พยายามหามาให้ ตอนนอนก็นอนกับคุณย่ามากกว่าคุณแม่เสียอีก ในสามร้อยหกสิบห้าวัน ถ้านับกันจริงๆ คงได้นอนกับคุณแม่ไม่ถึงสามสิบวัน ผมจึงผูกพันกับคุณย่ามาก แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ผมรักคุณแม่น้อยลง

ส่วนพี่สาวของผมนั้นเราอายุห่างกันสามปี แม้จะไม่ใช่คู่พี่น้องที่แสดงออกว่ารักกันมาก แต่ก็ห่วงใยและติดตามความเป็นไปของกันและกันเสมอ ผมมักโดนพี่สาวดุบ่อยครั้ง และคนที่ตีผมบ่อยๆ ก็ไม่ใช่คุณย่าหรือคุณแม่ แต่เป็นพี่สาวอีกเช่นกัน ตอนนั้นเลยคิดว่าเธอเป็นคนเคร่งครัด เย็นชา ไม่ค่อยเอ็นดูน้องชายอย่างผม ดูเหมือนเราจะไม่ค่อยถูกกันสักเท่าไร แต่เมื่อลองมาคิดย้อนกลับไปที่เข้าใจได้ว่าเหตุผลที่พี่สาวค่อนข้างเข้มงวดกับผมก็น่าจะเป็นเพราะ เมื่อคุณพ่อไม่อยู่แล้ว คุณแม่ต้องออกไปทำงานทุกวัน ส่วนคุณยาก็ค่อนข้างจะตามใจ

“จงทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด

ในเมื่อไม่มีกำลังหลัก

อย่างคุณพ่อแล้ว

ผมนี่แหละ

ที่จะเป็นให้เอง”

ผมมาก พี่สาวจึงต้องพยายามสอนผมให้มีระเบียบวินัย ไม่ออกนอกกลุ่
นอกทาง

และนี่คือสภาพครอบครัวของผมในเวลานั้นครับ

โรงเรียนประถมซึ่งวอนคือโรงเรียนของผม เป็นโรงเรียนรัฐขนาด
มาตรฐานทั่วไป มีอาคารเรียน มีเสาธง มีสนามกีฬาเหมือนกับโรงเรียนรัฐ
ตามชนบทไทยทั่วไปเลยครับ ที่นี่มีอุปกรณ์การเรียนครบ ไม่ขาดแคลน
ถือเป็นเรื่องดี ๆ ที่แม้จะยากจน เรายังมีโรงเรียนดี ๆ ให้เรียนหนังสือ
ผมมีทักษะในวิชาที่ต้องออกแรงอย่างพลศึกษา ผมเล่นกีฬาได้ดี
ในเกือบทุกประเภทที่โรงเรียนเปิดสอน ทั้งกรีฑา ปิงปอง ฯลฯ แต่เชื่อว่า
ส่วนวิชาการจะทำได้ไม่ดีนะครับ ผมเป็นตัวแทนโรงเรียนลงแข่งวิชา
คณิตศาสตร์ประเภทคิดเลขเร็วด้วยลูกคิด และทำได้ดีในระดับชนะเลิศ
การแข่งขันเสียด้วย นี่อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผมมีความจำดีก็เป็นได้

คุณแม่ไม่ค่อยเป็นห่วงเรื่องการเรียนของผมมากนัก ผลสอบของ
ผมอยู่ในลำดับที่สิบต้น ๆ จากนักเรียนทั้งห้องประมาณหกสิบคน แต่
ท่านจะห่วงเรื่องวิถีชีวิตความเป็นอยู่และเรื่องของอนาคตมากกว่า ว่าผม
จะอยู่อย่างไร จะเติบโตไปเป็นคนอย่างไร ซึ่งในขณะนั้นสิ่งต่างๆ ที่
คุณแม่กังวลเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในหัวผมสักเท่าไร ตอนนั้นคิดแต่เพียง
ว่างานทำหน้าของตัวเองให้ดีที่สุด ในเมื่อไม่มีกำลังหลักอย่างคุณพ่อแล้ว
ผมนี้แหละที่จะเป็นให้เอง แต่ก่อนอื่นต้องเริ่มจากทำตัวเองให้เป็นภาระ
น้อยที่สุดก่อน ตั้งใจเรียน รับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองให้ดี ดังนั้นผมจึง
พยายามตั้งใจเรียนและอ่านหนังสือทบทวนเสมอ เพราะรู้ว่าคุณแม่
ยอมทนทำงานหนักทุกวันจนค่ามัดเพื่อให้อ่านได้เรียน มีบางครั้ง

แอบเห็นคุณแม่ร้องไห้ ผมไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะท่านเหนื่อยและอัดอั้น
เกินกว่าจะระบายกับใคร หรือเป็นเพราะสงสารลูกๆที่ต้องใช้ชีวิตอย่าง
ลำบากกันแน่ แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะอะไรก็ตาม สิ่งที่ผมควรทำก็คือ
พยายามทุกวิถีทางให้ตัวเองเรียนได้ดี ไม่มีปัญหา และต้องช่วยแบ่งเบา
ภาระหน้าที่ให้ท่านมีเวลาพักผ่อนในแต่ละวันมากขึ้น และเพื่อให้ท่าน
สบายใจ

แต่เพียงเท่านี้ก็ดูเหมือนจะไม่พอ
ผมต้องทำให้มากกว่านี้
มากกว่านี้ยิ่งๆขึ้นไปอีก

เจ้าเด็ก ชายหนึ่งสี่พิมพ์

ถ้ามีใครสักคนถามว่าความฝันในวัยเด็กของชเว ยองซอก คืออะไร ผมคงเจียบกับคำถามนั้นไปนาน ให้คำตอบไม่ได้ เพราะไม่แน่ใจว่าควรจะตอบคำถามนั้นอย่างไร รวมถึงสิ่งที่ยากเป็น หรือสิ่งที่ยากทำมากที่สุด ไม่เลย ผมไม่คิดว่าจะตอบคำถามที่ยิ่งใหญ่แบบนั้นได้

ตั้งแต่จำความได้ ผมไม่เคยมีความฝันแบบที่คนเกาหลีทั่วไปมักจะมี ไม่เคยฝันอยากเป็นหมอ ผู้พิพากษา อาจารย์ หรือแม้แต่การเป็นโค้ชนักกีฬาเทควันโดที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็ไม่เคยฝันถึงมาก่อน จริงๆ จะเรียกว่าไม่มีความฝันโดยสิ้นเชิงก็คงไม่ได้ เรียกว่าไม่รู้จักความฝันในแบบที่คนทั่วไปมุ่งหวังมากกว่า แต่หากจะตีความว่าความฝันหมายถึงการมุ่งมั่นมุ่งหมายอยากทำอะไรสิ่งหนึ่งมากที่สุดในขณะนั้นละก็ ผมจะตอบแบบเต็มเสียงเลยว่า มี เพราะสิ่งที่ผมมุ่งหมายและมุ่งมั่นมากที่สุด ในวัยเด็กก็คือ ผมอยากจะช่วยแบ่งเบาภาระของคุณแม่ที่มีมากมายให้น้อยลง ไม่ว่าจะต้องทำอะไรก็ตามผมต้องทำให้ได้ และถ้าสิ่งนั้นเรียกว่าความฝันได้ นั่นก็คงจะเป็นความฝันของผม

หลายคนอาจมองว่าการช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัวอาจดูเหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะเป็นหน้าที่ของลูกๆ ทุกคนอยู่แล้ว หรือถ้าเป็นความฝันก็อาจจะเป็นความฝันที่ไม่ค่อยหือหาวมากนัก แต่สำหรับตัวผมมันนับเป็นฝันที่ยิ่งใหญ่ การที่ได้เห็นคุณแม่ต้องเหน็ดเหนื่อยและไม่ค่อยได้พักผ่อน เพราะต้องทนทำงานหารุ่่งหามค่าเพื่อครอบครัวตลอดเวลาตั้งแต่ผมยังเป็นเด็กผู้ชายตัวเล็กๆ การช่วยแบ่งเบาภาระของคุณแม่ก็กลายเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหัวใจ และมีความสำคัญเป็นลำดับแรกๆ ในความคิดผมเสมอมา

“การแบ่งเบา
ภาระครอบครัว
อาจเป็นเรื่องเล็ก
ในสายตาคนอื่น

แต่หากคุณถามถึงความฝันที่ผมมี
ผมก็พูดได้เต็มปากว่าเรื่องเล็ก
แบบนั้นคือความฝันของผม”

การส่งหนังสือพิมพ์ตามบ้านในตอนเช้าเป็นงานพิเศษที่คนนิยมทำกันอย่างแพร่หลายในสมัยนั้น และนั่นก็คือนิยามการทำงานพิเศษครั้งแรกของผม โดยผมเริ่มจากการตามเพื่อนไปลองทำดู การทำสิ่งใดโดยมีเพื่อนร่วมทำด้วยย่อมเป็นความสนุกสนาน ยิ่งเป็นความสนุกที่ได้เงินใช้ด้วยยิ่งดี ทุกวันพวกเราจะไปรับหนังสือพิมพ์จากร้านสายส่งหนังสือในตัวเมือง แต่ละคนก็รับผิดชอบตามแต่กำลังที่ตัวเองทำได้ ส่วนตัวผมนั้นมากที่สุดเคยรับผิดชอบอยู่ราวสามร้อยฉบับต่อวัน เมื่อได้หนังสือพิมพ์มาแล้วก็จะตระเวนไปตามบ้านหลังต่างๆ ในรายชื่อที่เป็นสมาชิกรายเดือนของหนังสือพิมพ์แต่ละเจ้า จากนั้นหย่อนลงตู้หน้าบ้านบ้าง ตามช่องที่เจาะไว้บ้าง หรืออาจโยนข้ามกำแพงไปลงสนามหญ้าหน้าบ้านบ้าง ใช้เวลาราวชั่วโมงกว่าๆ ก็เสร็จ

ผมและเพื่อนสนุกกับกิจกรรมนี้มาก พวกเรามีการแบ่งโซนกันอย่างชัดเจน เมื่อส่งเสร็จก็กลับมารวมตัวกันพูดคุยเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างทาง อย่างผมเองที่ถึงแม้จะความจำดี แต่ก็ยังมีส่งหนังสือพิมพ์ผิดบ้านอยู่ในบางครั้ง เล่นเอาเจ้าของร้านสายส่งต้องเรียกไปตักเตือนเพราะถูกต่อว่ามาจากเจ้าของบ้านที่เราส่งผิดไป ข้าผมนั้นเคยถูกสุนัขกัดครั้งหนึ่งด้วย

รายได้จากการรับจ้างส่งหนังสือพิมพ์ตามบ้านผมเคยทำได้มากที่สุดถึงสามหมื่นวอนต่อเดือน เงินจำนวนนี้ถือว่าเยอะทีเดียวสำหรับผมในตอนนั้น ประเมินง่าย ๆ มันสามารถแปรเปลี่ยนเป็นกะหมื่นถึงสำเร็จรูปห่อใหญ่ได้ถึงสิบห่อ แต่ถึงอย่างนั้นเงินส่วนนี้ผมก็ไม่ได้เอาไปให้คุณแม่ได้แต่เก็บไว้ใช้จ่ายส่วนตัวแค่พอแบ่งเบารภาระและไม่ต้องขอเพิ่ม เพราะคุณแม่ไม่อนุญาตให้ผมและพี่สาวทำงานนอกเวลา ท่านบอกว่าอยากให้เราสองคนตั้งใจเรียนหนังสือให้ดีกว่า (แต่ผมก็ยังแอบไปทำงานพิเศษอื่นอย่างการเก็บขวดขายตามตลาดอีกด้วย)

ในวัยเด็กผมมีเพื่อนสนิทอยู่ราวสามถึงสี่คนด้วยกัน ถ้าครั้งไหนรวมกลุ่มกันครบทุกคนก็จะเล่นสนุกอะละเล็ยดังตามประสาเด็ก ส่วนหัวใจประจำแก๊งผู้อ่านคงเดากันได้ไม่ยากใช่ไหมครับ ชเว ยองชอก อีกเช่นเคย พื้นที่ละแวกบ้านผมโดยรอบมีแต่เรือกสวนไร่นา บางทีพวกเราก็จะลงเล่นน้ำจับปลาในคลองบ้าง แอบเอาแตงโมในไร่ชาวบ้านมากินกันบ้าง สนุกสนานกันถึงมีดคำจลิมเวลาอยู่เป็นประจำ แต่ไม่ทุกครั้งที่ผมจะทำแบบนั้นได้ เพราะต้องเผื่อเวลาไว้สำหรับการทำงานพิเศษล่วงเวลาต่างๆ

ในกลุ่มนี้ผมมีเพื่อนสนิทมากอยู่คนหนึ่ง ชื่อว่า คิม จุงบิน เขาเป็นคนสนุกสนานเฮฮาอารมณ์ดี ำเริงตามประสาเด็ก หลายครั้งที่จุงบินขอแยกตัวจากพวกเราเพื่อไปเรียนพิเศษ แรกๆผมไม่ได้คิดอะไรมาก แต่หลังๆมาผมพบว่าเขาขอตัวไปเรียนบ่อยมากขึ้น ข้าในบางวันยังมีร่องรอยฟกช้ำติดตัวมา ด้วยความสงสัยผมจึงบอกเขาว่าตอนนายไปเรียนพิเศษขอเราไปด้วยได้ไหม และในวันนั้นหลังว่างจากการเรียนทำงาน และวิ่งเล่น ผมจึงมีโอกาสดตามเขาไปเพื่อดูให้เห็นกับตาว่าจุงบินเรียนพิเศษอะไร แบบไหน ถึงได้ไปบ่อย รวมถึงมีร่องรอยบาดเจ็บกลับมาด้วย

และสิ่งที่ผมเห็นในวันแรกที่ตามไปนั้น

ก็เปลี่ยนชีวิตผมไปตลอดกาล

